

[Glistrup]

steren tager i denne forbindelse aldeles fejl, når han opfatter det på den måde, at dette er restriktioner og forbud. Tværtimod.

Hvis situationen er den, at man for at være fotohandler i Danmark er nødt til at være med i fotohandlerforeningen, så skal man have lov til at drive sin virksomhed som fotohandler uden at skulle udsætte sig for, at ens kontingentpenge bliver brugt til støtte af det ene eller det andet eller det femte politiske parti. Derfor er det frihed for det enkelte organisationsmedlem, det her går ud på.

Hvis samtlige fotohandlere i Danmark mener, at det er rigtigt at give 1 mill. kr. i tilskud til et eller andet parti, og der er 1.000 fotohandlere, kan de hver for sig give 1.000 kr., men vel at mærke selv og frivilligt, og uden at det skal gå ad den skattefradragsberettigede vej, som det gør, hvis det bliver i form af et merkontingent til fotohandlerforeningen. Det er dér, vi mener vi får større renfærdighed, større demokratisk redelighed, ved at lade de enkelte selv bestemme, hvilket parti de vil give tilskud til.

Jeg må derfor totalt afvise toenigheden mellem fru Lilli Gyldenkilde og hr. Arne Melchior om, at vi skulle være særlig antidemokratiske ved at fremsætte disse synspunkter. Tværtimod er disse forslag båret af et ønske om, at demokratiet trives bedre, og demokratiet trives nu engang ikke godt efter fru Lilli Gyldenkildes metode med, at man siger: man skal bare tilkalke de virkelige forhold, og man skal stå og rose og prise folketingsmedlemmerne for at være førsterangsmennesker og fremragende folk, og hvad ellers nu fru Lilli Gyldenkildes betragtninger førte til. Man skal sige sandheden, og hvis derfor hr. Arne Melchior lægger den rosenbuket på fru Lilli Gyldenkildes plads, så bliver den ledsaget af en tidselbuket fra fremskridtspartiets side. Det andet bliver fru Gyldenkilde muligvis mere glad for end det første. Det skal da være hende hjertelig velundt.

Hr. Ib Christensen sagde, at vi havde afskrevet vores eget forslag efter retsforbundets forslag fra 1974. Det er rigtigt. Da retsforbundet røg ud af tinget i januar 1975, mente vi, at det var et godt og positivt forslag, retsforbundet dér havde fremsat, og derfor mente vi, at det skulle tages op igen. Vi har selvfølgelig fulgt – den debat var arbejdsministeren inde på – at vi under den daværende formand i arbejdsmarkedsudvalget fik foretaget

en grundig gennemgang af forslaget, og der kom en del materiale frem, som hr. Ib Christensen siger han har lært af.

Derfor har hr. Ib Christensen nu fremsat et lovforslag, nr. L 77, som er anderledes end det, retsforbundet fremsatte i 1974. Det er selvfølgelig o.k. Men hr. Ib Christensen har ikke ret, når han så tilføjer, at vi andre ikke har lært noget af det. Vi har lært af det materiale, at det oprindelige forslag var det bedste, og det var derfor det forslag, som vi skulle arbejde efter. Det har været vores hovedbegrundelse for, at vi foretrækker nr. L 74 fremfor nr. L 77, hvis de skulle konkurrere med hinanden. Men først og fremmest er det jo to staldbrødre, der går arm i arm ræd hinanden.

Begrundelsen kunne ikke gives bedre, end hr. Arne Melchior gav den i sit indlæg, hvor han fremhævede, at hvis man indskrænker sig til en løsning som den i L 77, befrier organisationerne de politiske partier fra alskens forskellige udgifter ved, at man i stedet for betaler så for det ene og så for det andet. Derfor er det for at nå en nogenlunde fornuftig retstilstand bedre at arbejde med L 74 end med L 77.

Vi kan da godt sige, at der kan være argumenter, der taler den anden vej, men vi har altså bare ud fra det samme materiale, som hr. Ib Christensen har arbejdet med, ved afvejningen fundet, at den oprindelige tanke var den bedste, og når hr. Ib Christensen fortæller, at retsforbundet er far til fremskridtspartiets forslag, kan vi dog lige få med, at så er der også en bedstefar, der hedder Christensen, nemlig Henry Christensen.

Det var ikke for 10 år siden, han fremsatte det, for det var, da venstre sad i regeringsposition. Det var for 13 år siden, i 1967, at forslaget blev fremsat. Det er altså det, som er bevaret her frem til fremsættelsen af L 74, og det er bestemt ikke noget, vi mener der er nogen som helst grund til at skamme sig over: at man på den måde praktiserer genbrug mellem de politiske partier. Det kan kun være rigtigt, at man, når man finder gode og fornuftige tanker i, hvad de andre partier har fremført, fremfører dem igen, således at disse forslag kan leve videre i folketingets arbejde.

Det er altså det, der er sket med vor fremsættelse af L 74 i denne samling.